

Luc Bonneux is arts en epidemioloog. Hij werkt momenteel in een verpleeghuis.

Luc Bonneux

DNA behoort toe aan de hele mensheid

VINCENT BOON

DNA

Ik ben officieel opa. In het DNA van dat hummeltje van drie kilogram en wat, slapend op mijn malse buik, staan de instructies om binnen de vijftien jaar een prachtige jongedame met alles erop en eraan af te leveren. Als dat al geen mirakel is: de afgelopen negen maanden zijn de echte hersenbreker. Op bevel van het samengesmolten DNA van haar eikel met zijn spermacel werd een volledig menselijk wezen ontwikkeld, met spieren, botten, lever, nieren, hart, maag, darmen en een wonderbaarlijk brein. De machinerie die haar cellen doet draaien, is een paar miljard jaar oud. Als individu zijn we een onbenullige aap op schoenen, als onderdeel van de mensheid zijn we onsterfelijk. In de menselijke cel zit een paar meter DNA – zes biljard baseparen, zes triljoenen van een gram. Mijn hummeltje heeft een halve meter van mij, langs mijn zoon. Dat is heel wat. Maar, zoals gezegd, het merendeel is erg oud en dient om ons organisme te vormen en in stand te houden. We verschillen met chimpansees in 2,5 cm DNA. De diversiteit van de hele menselijke soort, van pygmee tot Eskimo, is gevat in minder dan een centimeter. Verschillen en gelijkenissen tussen een- en twee-eiige tweelingen tonen fascinerende invloeden, maar deze ontstaan subtiel in eenvoudige instructies. Genderspecifiek gedrag ontstaat door de eenvoudige instructie voor meisjes – ‘kijk naar vrouwen, doe wat meisjes doen en wees voorzichtig (denk aan je kinderen)’ – en voor jongens – ‘kijk naar mannen, doe wat jongens doen en hang de held uit (denk aan de meisjes)’. Vreemdelingenhaat ontstaat door de instructie: ‘de bende jongens waar je mee opgroeit, is goed. Bendes van andere stammen zijn slecht’. Maar de macht

van DNA is beperkt. In ieders DNA staat: ‘vermenigvuldig u’. Maar het kindercijfer blijft dalen.

Ons DNA neemt weerwraak, door aan biologische afkomst een belang te hechten dat het niet toekomt. Delphine Boël bezit één meter DNA van de Belgische ex-koning Albert II. Ze kende hem als vrolijke nonkel die jaarlijks cadeautjes bracht, tot ze 8 was. Toen verdween hij van het toneel. Ze had verder het grote geluk op te groeien in een normaal gezin. Koningskinderen zijn de laatste lijfeigenen. Hun toekomst wordt bepaald door hun afkomst, een schending van een elementair mensenrecht. Albert II en, toen prinses, Paola vormden een disfunctioneel gezin. Ze mochten niet scheiden door hun koninklijke afkomst. Hun kinderen waren een contractuele verplichting, opgroeiend in een emotioneel Antarctica. Van Jacques Boël, Delphines voedstervader, heb ik enkel weergevonden dat hij erg rijk is. Maar Delphine beweegt hemel en aarde om zich te laten erkennen als biologische dochter van Albert II. Het siert Albert II niet dat hij dat weigert, het siert Delphine, zijn onechte dochter, nog minder dat ze haar echte vader voor schut zet. Je echte vader is de man die je opvoedt, niet de eigenaar van een historisch stuk DNA. Nog afgezien van het feit dat ik het bezit van incestueus Saksen-Coburg-Gotha-DNA graag zou ontkennen.

Ik vertel mijn hummeltje, nog zonder woorden, Doornroosje. Sprookjes zijn oeroud, doorverteld over generaties, herinnerd uit een geborgen kindertijd. Liefde gedeeld over generaties: dat is deel van onze erfenis uit diepe tijd, deel van ons DNA. DNA dat niet toebehoort aan een enkeling, maar aan de hele mensheid. ■